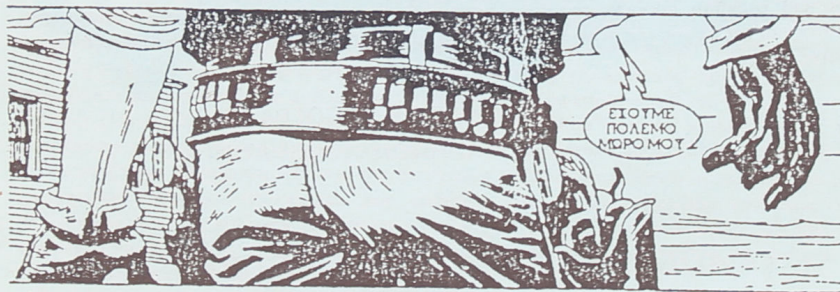

FERAL FAUN

ΧΑΟΤΙΚΑ ΜΑΝΙΦΕΣΤΑ

ΔΕΝ ΔΑΝΕΙΖΕΤΑΙ
ΜΟΝΟ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

ΔΑΙΜΩΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1995

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

"...να παγει να με σκοπίζει καθε υποθεση που δεν είναι καθαρη και απολυτα δικη μου. Φανταζεσθε ομως πως η υποθεση μου θα ειναι τουλαχιστον "καλη". "Καλη", "κακη", τι θα πει; Η υποθεση μου εμαι εγω κι εγω δεν εμαι ουτε καλος, ουτε κακος; αυτες οι λεξεις δεν σημαινουν τιποτα για μενοι...). Αν εμεις θελουμε να ελευθερωσουμε τον κοσμο απο τις παμπολλες μορφες δουλειας, το θελουμε για χωρη μας, οχι για χωρη του. Δεν εμυστε ελευθερωτες ουτε εξ επαγγελματος, ουτε "απο αγαπη". Θελουμε απλως να τον αποσπασουμε απο τους αλλους και να τον ιδιοποιηθουμε."

Καπως ετσι εγραφε ενανμιση αιωνα πισω ο Μαξ Στιρνερ στο σπουδαιοτερο απο τα εργα του, δινοντας εξαρχης -απο την πρωτη κιολας αραδα- την προκλητικη του εμφραση: **ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΟΥ ΘΕΜΕΛΙΩΣΑ ΣΤΟ ΤΙΠΟΤΑ!**

Η υποθεση αυτη παρεμεινε αιγουρα η πιο διαστρεβλωμενη, συκοφαντημενη και προπαντος αποσιωπημενη απ' ολες τις πολυποικιλες τασεις του αναρχισμου. Ο αναρχικος ατομικισμος παρεμεινε για τους "μελετητες" ενα μουσειακο ειδος, ενα ελαχιστο λημμα διπλη στο ονομα του Στιρνερ, σε καποιο τομο μιας ιδεατης -για αυτους- αναρχικης εγκυκλοπαιδειας.

Η υποθεση του Στιρνερ ομως, γερα θεμελιωμενη στο τιποτα, παυει να αποτελει -και ιως ποτε να μην υπηρξε- κλασσικο μουσειακο εκθεμα, οταν γινεται οπλο στα χερια των νεων αρνητων της κοινωνιας. Ενας απ' αυτους ειναι ο FERAL FAUN που με τον αγρια ποιητικο του τροπο πιανει το νημα απο εκει ακριβως που ειχε αφηθει. Το μικρο αυτο βιβλιο περιεχει καποια αρθρα που δημοσιευθηκαν απο τις αρχες της δεκαετιας στο αμερικανικο περιοδικο ANARCHY. Λογω ακριβως του οτι δεν πταν εξαρχης ενα δομημενο βιβλιο αλλα αυθυπαρκτα αρθρα, καποια σημεια του ιως να φαινονται επαναλαμβανομενα. Ακομα σε καποια σημεια ιως να μπορουν να διακριθουν και καποιες θεωρητικες "ακροβασεις". Παρ' ολα αυτα ομως, η μεταφραση και εκδοση του βιβλιου κριθηκε ιδιαιτερα σημαντικη καθως πραγματευεται ενα ζητημα που πολλοι απ' εμας παραπεταζαμε σε καποια γωνια του μυαλου μας ενω καποιους αλλους τους οδηνποσε, μεσα απο μια στρεβλη προσεγγιση, στην παραιτηση και την ιδιωτευση. Το ζητημα της ατομικοτητας και της θεσης της στην λογικη και την πρακτικη οσων επιμενουν να ονομαζονται επαναστατες...

ΔΑΙΜΩΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Τ.Θ.: 31261 \ 10035 ΑΘΗΝΑ

ΚΑΠΟΙΟΙ -ΟΧΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΣΤΟΧΟΙ- ΝΟΗΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ

Η γλωσσα, μου δημιουργει συχνα μια αισθηση ματαιοτητας. Καθε γλωσσα που υφισταται στον πολιτισμενο κοσμο, αναπτυσσεται σε συναρτηση με τις εξουσιαστικες σχεσεις. Οσοι απο εμας θελουμε να αμφισβητησουμε αυτες τις σχεσεις και να εκφρασουμε την πιθανοτητα ελευθερης επικοινωνιας εξω απο την εξουσιαστικη συναρτηση, δεν μπορουμε παρα να διαστρεβλωνουμε, να μεταλλασουμε και να παιζουμε με την γλωσσα που χρησιμοποιουμε. Κατα καποιο τροπο δημιουργουμε μια νεα γλωσσα η οποια ελπιζουμε να εκφρασει τις πιθανοτητες που η παλια γλωσσα τεινει να καταστειλει. Αυτό αναπορευκτα οδηγει σε καποιες παρανοσεις. Ξερω πως οι περισσοτεροι αναγνωστες των γραπτων μου ειναι ετε αναρχικοι, ετε "συμπαδοντες". Ακομα γνωριζω, μεσα απο την εκτεταμενη επικοινωνια μου με αναρχικους, πως οι περισσοτεροι απ' αυτους σκεφτονται και μιλανε με ορους της ομιλιας που δημιουργηθηκε απο την κοινωνια, απο το συστημα σχεσεων και ρολων που συνιστα την εξουσια. Ειναι αναρχικοι επειδη μισουν την κυβερνηση, το κρατος, τα αφεντικα, την ιεραρχια. Ποτε ομως δεν συνελαβαν την πιθανοτητα του

να ειναι η εξουσια κατι πολυ βαθυτερο. Οτι μπορει να ειναι ολοκληρο το συστημα σχεσεων και αξιων που αποτελει την κοινωνια ετσι οπως την ξερούμε. Ενα συστημα μεσα στο οποιο ολοι ολοκληρωνομαστε -σε μεγαλυτερο ή μικροτερο βαθμο- και ακομα η γλωσσα που διδαχτηκαμε να χρησιμοποιουμε, **να αφορα τελικα τα παντα**. Υποθετω λοιπον πως δεν θα πρεπει να νοιωσω εκπληξη αν οι προσπαθειες μου να διαστρεβλωσω την γλωσσα εναντια στην ιδια της την υπαρξη, -να την διαστρεβλωσω σε μια γλωσσα που να μπορει να εκφρασει την εξεγερτικοτητα και την πιθανοτητα μιας πραγματικης ζωης, **σε μια γλωσσα δηλαδη που να ειναι δικια μου**-, παρερμηνευτουν. Θα προσπαθισω ομως να γινω λιγο περισσοτερο ξεκαθαρος, επαναλαμβανοντας πραγματα που εχω πει εκατομμυρια φορες όσο πιο απλα μπορω (πραγμα που σημαινει πως θα αρχισω να παραληρω ασυναρτητα).

Υπαρχουν ανθρωποι που ειναι αναρχικοι με την εννοια οτι πιστευουν στον αναρχισμο. Ο αναρχισμος τους συνισταται σε ενα ηθικο και-(ή) κοινωνικο συστημα το οποιο θελουν να δημιουργησουν και να επεκτεινουν σε ενα παγκοσμιο συστημα σχεσεων. Αυτό το ιδανικο, τους ωθει σε μια ηθικη αντιπαράθεση με τις πλευρες εκεινες της κοινωνιας που βρισκονται σε αντιθεση με τις αξιες τους. Δεν εμαι αναρχικος υπο αυτη την εννοια ηδη απο το 1981. Ολοι ομως εχουμε ακουσει για πιανιστες, κιθαριστες, βιολιστες. Γιατι λοιπον να μην εμαι **αναρχιστης** (σημ1) με την εννοια **αυτου που παιζει αναρχια**; Ας εξηγηθω: ο πιο απλος ορισμος του αναρχισμου ειναι "χωρις αρχη(εξουσια)". Οπου δεν υπαρχει εξουσια, μυριαδες πιθανοτητες που δεν μπορουσαν να υπαρξουν λογω ακριβως της εξουσιας, μπορουν τωρα να ανθισουν. Αν εξουσια ειναι ολοκληρο το συστημα σχεσεων που παραγει, αναπαράγει **και ειναι η κοινωνια**, τοτε το "να παιξεις αναρχια" ειναι να δημιουργεις καταστασεις στις οποιες το συστημα καταρρεει και ακομα να επεκτεινεις αυτες τις καταστασεις όσο σου επιτρεπουν οι συνθηκες ετσι ωστε να μπορεις να ανακαλυψεις και να παιξεις με τις πιθανοτητες που βρισκονται εξω απο τις δομες της εξουσιας. *Αυτο θελω να το κανω οχι για κανενα αλλο λογο περα απο το οτι μου προσφερει μεγαλη ικανοποιηση και επεκτεινεται την ζωη μου.*

Πριν μερικα χρονια, μια φιλη μου που δεν ειναι και πολυ "διαβασμενη" στην ριζοσπαστικη θεωρια αλλα που πολυ καλα ξερει πως εχει μπουχτισει με τους κανονες και τις ηθικοτητες που οι αναρχικοι γεινουν να φπαχνουν για τους εαυτους τους, μου ειχε πει: "Δεν πιστευω στον αναρχισμο. Πιστευω στον ΕΓΩ-ισμο". Ειναι καπως λυπηρα, ακομα και ανθρωποι που δηλωνουν πως αντιτεινονται στην εξουσια, να εχουν αναγκη να φπαζουν εναν ακομα "-ισμο" μεσα απο τα να ζουν, να δρουν και να εξεγερνται **για τον εαυτο τους**. Ομως με ολο αυτο το ηθικολογικο σαλιαρισμα που περνιεται για αναρχισμος, ειναι αναγκαιο να επιμενουμε στο γεγονος πως δεν τειθεται ζητημα "καλου" και "κακου", "δικαιου" και "αδικου" (αν και καποιες φορες ιως αποφασισω να παιζω μ' αυτες τις εννοιες επειδη ετσι μου αρεσει), αλλα ζητημα **του πως εγω θελω να ζησω**. Ακομα και η εννοια της ελευθεριας εχει καποια αξια για μενα, μονο και μονο επειδη όσο λιγοτεροι περιορισμοι μου τειδονται στις πιθανοτητες που επιδιωκω, τοσο πληρεστερη και πιο υπεροχη μπορει να ειναι η ζωη μου. Αν ο ατομικισμος μου θελω να επεκταθει και σε αλλους δεν το κανω επειδη εμαι αλτρουιστης αλλα επειδη η χαρα σου μου προκαλει προσωπικη ικανοποιηση.

Τι γινεται ομως με την απληστια, τον εγωισμο, τον πλουτο; Μια απο τις πιο τετριμμενες παραποισεις των "ηθικιστων" αναρχικων ειναι η προσπαθεια τους να ερμηνευσουν τις οικονομικες πραγματικοτητες του κεφαλαιου. Ομως για μενα, το μονο προβλημα που εχω με την απληστια ετσι οπως υπαρχει σ' αυτη την κοινωνια συνισταται στο οτι δεν ειναι... αρκετα απληστο. Ο καπιταλιστης, ο διευθυντης εταιριας, ο εμπορος της εξουσιας, απλως πατρουν ενα μεγαλο κομμητι της **πτωχευμενης πραγματικοτητας που προσφερ...** « **κοινωνια** και μοιραζουν μικροτερα μεριδια σε ολους τους υπολοιπους. Σ' αυτη την διαδικασια χανουν τους εαυτους τους γινομενοι τιποτα περισσοτερο απο τους ρολους τους και καταστρεφοντας τον πλουτο που θα μπορουσαν να απολαουσουν. Η "απληστια" ειναι περισσοτερο η απεγνωσμενη εθιστικη αναγκη αυτων που ξερουν πως εχουν γινει τιποτα, η αναγκη τους να πετατρεπουν το παν σε τιποτα. Τους εχω βαρδει οχι επειδη ειναι απληστοι αλλα επειδη η περιορισμενη και μιζερη ψυχη της απληστιας τους καταστρεφει τον κοσμο του πραγματικου πλουτου για τον

οποιο εγω ειμαι απλητος. Βλεπετε... εγω δελω ολοκληρο το συμπαν να ειναι δικο μου! Θελω να περικλεισω στον εαυτο μου τα παντα: καθε παθος, καθε επιθυμια, καθε ον. Εχω μια απληστια χωρις ορια. Ομως καμια μορφη οικονομιας δεν μπορεί να πραγματωσει κατι τετοιο. Στα οικονομικα συστηματα, τα αντικειμενα μπορούν να κατεχονται μονο ως ιδιοκτησια. *Ιδιοκτησια σημαίνει την περιορισμένη κυριότητα περιορισμένων αντικειμένων, επειδή αυτά που βρίσκονται στην ιδιοκτησία κάποιου είναι πολύ λιγότερα απ' αυτά που δεν βρίσκονται στην ιδιοκτησία του.* Και έτσι η ιδιοκτησια σημαίνει στην πραγματικότητα παντα φτωχεια. Πλουτος μπορεί να υπαρξει μοναχα εκει που δεν υπαρχει ιδιοκτησια, εκει που δεν υπαρχουν οικονομικες σχεσεις. Εκει που μπορω να κανω τα παντα δικα μου κι εσυ μπορείς να κανεις τα παντα δικα σου, δεδομενου οτι καθε τι που κανω εγω δικο μου περιλαμβανεται στην ικανοποιηση σου να κανεις τα παντα δικα σου. Στα οικονομικα συστηματα η απληστια ειναι μικρη, αξιοδρνητη και συνεσταλμενη ενω η γενναιοδωρια φαινεται αλτρουιστικη. Εξω ομως απο το καθεστως των οικονομικων σχεσεων, η απληστια ειναι πιο εκτεταμενη και επιθυμει να κατεχει και να απολαμβανει την απολαυση του αλλου ενω η γενναιοδωρια ειναι η υψηλοτερη μορφη ατομικισμου καθως η δικη σου ικανοποιηση γινεται δικη μου.

Ετσι το γραμμο μου, οπως οτιδηποτε αλλο κανω, ειναι μια προσπαθεια να εκφρασω εναν εκτεταμενο ατομικισμο προκειμενου να πετυχω κατι που δελω. Δεν εχω το παραμικρο ενδιαφερον στο να προσεταιρισθω τους ανθρωπους στην υποθεση της αναρχιας ή αλλους αναρχικους στις αποψεις μου. Αυτο που με ενδιαφερει ειναι ενας προκλητικος διαλογος που μπορεί να υφισταται σαν κομματι μιας ριζοσπαστικης κριτικης που ολοκληρωτικα προκαλει την κοινωνια μεσα απο την δημιουργια ενος εκτεταμενου αντι-οικονομικου ατομικισμου. Ειμαι αρκετα αλαζονας για να πω πως ενας τετοιος διαλογος απαιτει ενα μινιμαρισμενο αλλα συγκεκριμενο βαθμο κατανοησης για να ειναι πραγματικα προκλητικος και δεν ειμαι διατεθειμ ενος να επαταλπω τον χρονο μου διαφωνοντας με οσους δεν εχουν αυτη την νοση.

Φαινεται να εχει γινει δεδομενο αναμεσα σε πολλους αντιεξουσιαστες, οτι η ριζοσπαστικη θεωρια ειναι ενας ακαδημαϊκος στοχος. Οι "ιδεολογικοποιημενοι ακτιβιστες" κατηγορουν οποιονδηποτε προσπαθει κριτικα να αναλυσει (δηλαδη με τροπο που να υπερβαινει την αναρχικη συνθηματολογια) την κοινωνια ή τις δικες τους δραστηριοτητες, ως καρεκλοκενταυρο διανοουμενο ή ως "ακαδημαϊκο". Ομως τοσο οι "ριζοσπαστες διανοουμενοι" οσο και οι "αντιδιανοουμενιστες ακτιβιστες" παραμενουν εξισου δεσμιοι της κοινωνικα αποδεκτης γλωσσας. **Η ριζοσπαστικη θεωρια βρισκεται αλλω.**

Η ριζοσπαστικη θεωρια πηγάζει απο την ενεργεια της εξεγερτικης επιθυμιας, πρωταρχικα απο την βασικη αναγνωριση οτι η κοινωνικη κατασταση στην οποια βρισκομαστε, οδηγει τις ζωες μας στην πτωχευση. Επειδη εχουμε εκπαιδευτει οχι να **σκεπτομαστε** αλλα να **εχουμε σκεψεις**, ειναι η ευκολη λυση το να πεσουμε απ' αυτη την βασικη διαπισωση, στην αποδοχη της μιας ή της αλλης "ριζοσπαστικης" ιδεολογιας. Δεν υπαρχει ομως τιποτα ριζοσπαστικο στην ηλιθιοτητα ή στην "σκεψη" μεσω συνθηματολογιας, ακομα κι αν αυτη η ξερη συνθηματολογια ειναι αναρχικη.

Ριζοσπαστικη θεωρια ειναι η προσπαθεια κατανοησης του συνθετου συστηματος σχεσεων που ειναι η κοινωνια. Πως αναπαραγει τον εαυτο της αλλα και τα ατομα ως τμημα της καθως και πως θα μπορούσαμε να υπονομευσουμε τον ελεγχο της και να επανακτησουμε την ζωη μας με στοχο να γινουμε αυτο-δημιουργικα ατομα. Η ριζοσπαστικη θεωρια δεν εχει θεση ουτε στον "πυργο της ακαδημιας" αλλα ουτε και στον απερισκεπτο ιδεολογικοποιημενο ακτιβισμο. Ειναι περισσοτερο ενα ακεραιο κομματι της ενεργους εξεγερσης εναντια στην κοινωνια.

Εχοντας αναγνωρισει οτι η κοινωνια φτωχαινει τις ζωες μας, ενα μονο μικρο βημα απομενει για να συνειδητοποιησουμε οτι η απλουστευτικη συνθηματολογια που συχνα εκλαμβάνεται ως ριζοσπαστικη σκεψη, αποτελει κομματι αυτης της πτωχευσης. Μας μειωνει σαν ατομα καθως υποκαθιστα την σκεψη και την φαντασια. Το **"ΔΙΑΛΥΣΤΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ"** δημιουργει ενα ωραιο συναισθημα αλλα τιποτα παραπανω. Δεν μας λει τιποτα για την φυση της εξουσιας, την σχεση μας μ' αυτη, τις τροχιες και τις τασεις της και τελος τιποτα για το πως θα την καταστρεψουμε.

3

Το μικρο βημα που ανοιγει τις πιθανοτητες για σκεψη περα απο την συνθηματολογια, ειναι η **αντιστροφή της προοπτικης**. Αν η κοινωνια φτωχαινει τις ζωες μας, αν δεν προσφερει τιποτα που να αξιζει να εχουμε, τοτε δεν υπαρχει λογος για κανεναν απο εμας να αφηνει αυτο το παραλογο συστημα σχεσεων -μεσα στο οποιο εχουμε ολοκληρωθει- να συνεχιζει να καθοριζει το πως αντιλαμβανομαστε τον κοσμο (ειτε αποδεχομενοι τις προοπτικες του, ειτε αντιδροντας σ' αυτες).

Αυτη γι' αυτο, οι προσπαθειες μας να δημιουργησουμε οσο το δυνατόν εντονότερες και πληρεστερες ζωες για τους εαυτους μας ερχομενοι έτσι σε συγκρουση με την κοινωνια, μπορούν να ειναι η βάση για μια εξελικτικη αναλυση της κοινωνιας και των σχεσεων μας μ' αυτη. Μια αναλυση που προκαλει και προαγει την σκεψη και την φαντασια μας, ενω διεγειρει μια ενεργη εξεγερση εναντια στην εξουσια οπως αυτη υπαρχει στις αντιρροπες επιδρασεις που συνιστουν την καθημερινη μας ζωη. Αυτη η αναλυση δεν μπορεί να ειναι ενα στατικο συνολο ιδεων και αρχων καθως ειναι ενα ακεραιο κομματι της διαλεκτικης σχεσης του να **σκεπτεσαι** και του να **ζεις** ως εξεγερμενο, αυτοδημιουργικο ατομο. *Η αναλυση ως τετοια, ειναι ενα ακεραιο κομματι της δρασης και οχι μια διαχωρισμενη ειδικευση.* Γραπτες εκφρασεις αυτης της αναλυσης (που δεν πρεπει λανθασμενα να εκλαμβάνονται ως αυτη καθ' αυτη η Αναλυση) απαιτουν την αναπτυξη μιας γλωσσας που θα ειναι πολυ ακριβης αλλα και πολυ ρευστη, πολυ επικεντρωμενη αλλα και με διαθεση παιχνιδιου. Βρισκομαι ακομα μακρια απο τα να πετυχω κατι τετοιο αλλα αυτο ακριβως προσπαθω να αναπτξω. Κι ενω αύτοι που προτιμούν την ιδεολογικοποιημενη συνθηματολογια απο την εντονη θεωρια, συχνα κατηγορουν αυτους που προσπαθουν να αναπτξουν μια τετοια γλωσσα ως "διανοουμενιστες", εντονης **μόνο με την αναπτυξη αυτης της γλωσσας μπορεί η εκφραση της θεωριας να αποσπασθει απο την διανοουμενιστικη εξιδεικευση και να γινει ακεραιο κομματι της ενεργους εξεγερσης.**

Η ριζοσπαστικη θεωρια ειναι μια πλευρα του τροπου ζωης που διαλυει ολους τους "ακαδημαϊκους πυργους". Ξεσκεπαζει τις θεωριες που ξεχυνονται απ' αυτους τους πυργους ως υοφιες απατες. Ξεσκεπαζει ομως και την δραση του "ιδεολογικοποιημενου ακτιβισμου" ως απερισκεπτη αντιδραση. Για να το θεωω με αλλο τροπο: **οι θεωρητικοι που δεν ζουν μια εξεγερτικη ζωη, δεν λενε τιποτα που να αξιζει να λεχθει και οι ακτιβιστες που αρνουνται να σκεφτουν κριτικα, δεν κανουν τιποτα που να αξιζει να γινει.** Ριζοσπαστικη θεωρια ειναι η σκεψη που ολοκληρωνεται μεσα σε μια εξεγερτικη ζωη και (ακομα και με αργους ρυθμους) μαθαινει να εκφραζεται με ακριβεια αλλα και ρευστοτητα. **Οταν αναπτυχθει κοβει σαν καλοσκακισμενο μαχαίρι.**

σημειωση 1: προκειται για λογοπαιγνιο το οποιο δεν αποδιδεται και τοσο καλα στα ελληνικα. Στα αγγλικά η καταληξη ειναι -IST (αναρχιστ οπως κομμουνιστ ή σοσιαλιστ) ενω στα ελληνικα πασα το οτι εχουμε την ιδια καταληξη για το "σοσιαλιστης" ή το "κομμουνιστης", ο αναρχικος δεν εχει θεβαια καταληξη σε -ιστης.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ

"Καθε κοινωνια που θα οικοδομησατε θα εχει τα ορια της. Και εξω απο τα ορια καθε κοινωνιας, οι ανυποτακτοι και πρωϊκοι αλητες θα περιφερουντι με τις αγριες και παρθενες σκεψεις τους... σχεδιαζοντας ακομα νεα και φρικτα ξεσποματα εξεγερσης"
(Ρεντζο Ναβατορε)

Αισθανομαι πως δεν υπαρχει καμια κοινωνια στην οποια θα "χωραγα", πως οπως κι αν πταν η κοινωνια εγω θα παρεμενα ενας εξεγερμενος. Καποιες στιγμες αυτο με γεμιζει με την χαρα του "ανυποτακτου και πρωϊκου αλητη" για τον οποιο μιλα ο Ναβατορε, αλλα ομως συχνα με αφηνει με μια αισθηση μοναξιας και απομονωσης.

4

Τώρα ζω σε μια "κοινωνία", σε μια κατάσταση στην οποία οι κοινωνικοί ρόλοι χρησιμοποιούνται για την αναπαραγωγή των κοινωνικών σχέσεων. Ο τρόπος με τον οποίο θα επικοινωνούμε όταν ελευθερωθούμε από την πανοπλία που εγκλωβίζει τις προσωπικότητές μας και από τους κοινωνικούς ρόλους, θα εξακολουθεί αραγε να είναι "κοινωνικές σχέσεις"; Οραματίζομαι ένα κόσμο όπου θα μπορούμε να ζούμε μια ζωή που θα μας γεμίζει, σαν μοναδικά αγρία οντα που ελεύθερα θα "μπαινούμε" και θα "βγαίνουμε" σε σχέσεις με άλλους κατά πως μας προτρέπει ο επιθυμίες μας, χωρίς ποτέ όμως να δημιουργούμε το είδος των συνδεδεμένων δομών των σχηματοποιημένων σχέσεων που αντιλαμβανόμαστε ως κοινωνία. Μόνο ένα τέτοιο κόσμο μπορώ να φανταστώ πως θα τον αισθανόμουν δικό μου.

Πολλοί από τους φίλους μου δεν θα συμφωνήσουν με την άποψή μου για την κοινωνία αλλά όλοι θα συμφωνήσουμε πως δελούμε να δημιουργήσουμε τρόπους επαφής ριζικά διαφοροποιημένους απ' αυτούς που η εξουσιαστική καπιταλιστική κοινωνία προσφέρει. Όλοι φαινομάστε να είμαστε αβέβαιοι για το πως θα καταστρέψουμε αυτή την κοινωνία και πως θα μάθουμε να επικοινωνούμε ελεύθερα. Με σαφήνεια χρειάζεται να εξετάσουμε αυτά που θεωρούμε ως ριζοσπαστική πρακτική μας.

-Εχω γράψει άρθρα και προκηρύξεις. Δεν έχω αυταπάτες σχετικά με το κατά πόσο είναι ριζοσπαστική η φύση αυτών των μεσών. Διαιωνίζουν συγκεκριμένους τύπους αλλοτριωμένων κοινωνικών σχέσεων και έχω πλήρη επιγνώση αυτού του γεγονότος. Ακόμα δίνουν στην εξουσία την δυνατότητα να μας μελετήσει αφαιρώντας μας ένα μέρος αυτού που παρακάτω θα περιγράψω ως μη-προβλεπτό στοιχείο της μοναδικότητας που εμπεριέχει η δράση του καθενός μας. Όμως γράφω με την ελπίδα να εμπνεύσω κάτι πέρα από την συγγραφή. Ελπίζω πως οπ είναι αυθεντικό σ' αυτά που γράφω, θα αγγίζει ένα άλλο μοναδικό άτομο, επιτρέποντας μας να γκρεμίσουμε τον τοίχο των γραπτών λέξεων και ίσως να συναντηθούμε δημιουργώντας μαζί καταστάσεις. Αυτό όμως δεν συμβαίνει συχνά. Συνήθως η κοινωνική σχέση των τυπωμένων λέξεων παραμένει οδίκτη.

-Στην παρούσα κατάσταση, οι κλοπές και οι ληστείες είναι τρόπος επιβίωσης κατά κάποιο τρόπο ριζοσπαστικός. Περιέχουν ένα στοιχείο παιχνιδιού και περιπέτειας που λείπει από τις συνθησιακές δουλειές. Όμως και οι ληστείες είναι βασικά τρόποι που αναπαράγουν τους εαυτούς μας μέσα σ' αυτή την κοινωνία και υπό αυτή την έννοια είναι και αυτές εργασία. Βεβαία σε κάποιο βαθμό η κλοπή υποβιβάζει το εμπόρευμα καθώς παίρνεις κάτι χωρίς να πληρώνεις για αυτό. **Κατά βάση όμως -από μόνες τους- είναι απλώς τακτικές επιβίωσης.**

-Τα καταστροφικά σαρμποτάζ είναι επιδράσεις κατά της ιδιοκτησίας και ως εκ τούτου επιδράσεις κατά της κοινωνίας. Όμως με τον τρόπο που χρησιμοποιούνται συνήθως σήμερα, είναι περιορισμένες επιδράσεις. Τελικά είναι αντιδράσεις σε συγκεκριμένες, ιδιαίτερα επιθετικές πλευρές της εξουσίας. Το περιορισμένο εύρος της κριτικής τους ευκόλως μπορεί να σωπηθεί λόγω της προσκόλλησης σε επιμέρους ζητήματα τα οποία επιζητείται να διορθωθούν για λογαριασμό της κοινωνίας. Βεβαία τα σαρμποτάζ είναι μια ενεργή επιδότη στην κοινωνία, επιδότη που μερικές φορές μπορεί αποτελεσματικά να γαμψει τα σχέδια της εξουσίας. Όμως ακόμα και στην καλύτερη περίπτωση τους, εκφράζουν μόνο την καταστροφική πλευρά της αναρχικής εξέγερσης.

Αυτές οι πρακτικές αξίζουν να είναι κομμάτι της εξέγερσης μας εναντίον στην κοινωνία, είναι όμως περιορισμένες. Καμία απ' αυτές δεν μας πάει πέρα από την σχετικότητα αυτής της κοινωνίας. Κάθε μια απ' αυτές τις πρακτικές -σε κάποιο βαθμό τουλάχιστον- είναι φτιαγμένη από την ίδια την κοινωνία σαν αντίδραση εναντίον της. Δεν μας απελευθερώνουν από την κοινωνία, μας θέτουν απλώς στο περιθώριο της (που είναι βεβαία το πιο ελεύθερο και διασκεδαστικό μέρος που μπορείς να είσαι στην κοινωνία) αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για όσους από εμάς δελούμε να ζήσουμε την ζωή μας στα όρια της.

*"Όχι στο περιθώριο αυτού που καταρρέει
όχι στο περιθώριο αυτού που περφτει
αλλά στο κέντρο αυτού που υμνείται"*

5

Αφού δελούμε να δημιουργήσουμε νέους τρόπους επαφής, τρόπους που θα αναπτυχθούν μέσα από την μοναδική ατομικότητα μας και όχι από τους κοινωνικούς ρόλους, δεν μπορούμε απλώς να αντιδρούμε στην κοινωνία κάνοντας την κέντρο της δράσης μας κι εμάς απλώς τα περιθώρια της. Καθένας μας θα πρέπει να κάνει κέντρο της δράσης του την μοναδικότητα του: τις επιθυμίες, τα πάθη, τις σχέσεις, τις εμπειρίες του. Αυτό συνεπάγεται μια ριζικά διαφορετική αντίληψη της επανάστασης απ' αυτή των διαφορών κομμουνιστών και ορθοδόξων αναρχικών που επικεντρώνουν στις "μάζες". Ούτε η εργατική τάξη, ούτε η συνήθης ανθρώπινη δραστηριότητα μπορούν να δημιουργήσουν την επανάσταση για την οποία μιλάω. Η εξέγερση του ατόμου εναντίον στους κοινωνικούς εξαναγκασμούς, εναντίον στις διαδικασίες εξημερώσεως, είναι η βάση από την οποία θα αναπτυχθεί το επαναστατικό σχέδιο. Όταν οι πράξεις εξέγερσης ενός αριθμού ατόμων συμπίπτουν και μπορούν να ενωθούν, τότε αυτά τα άτομα μπορούν συνειδητά να δράσουν από κοινού. Εκεί βρίσκονται οι σποροι μιας επανάστασης που θα μας απελευθερώσει ως μοναδικά αγρία άτομα με ελεύθερο πνεύμα. *Τι σημαίνει όμως αυτό σε πρακτικό επίπεδο;*

Το να κάνουμε τους εαυτούς μας κέντρο της δραστηριότητάς μας σημαίνει νέους τρόπους επικοινωνίας με τους άλλους και την κοινωνία. Όταν αρχίσουμε να ζούμε με τους όρους των εμπειριών και των επιθυμιών μας, τότε βλέπουμε τους εαυτούς μας να βρίσκονται σε σύγκρουση με την κοινωνία. **Καθώς η κοινωνία στηρίζεται στις δομές και την τάξη, καθώς οπ είναι αυθεντικό για μας είναι γι' αυτούς χαστικό και απροβλεπτό, έχουμε λοιπόν ένα σημαντικό αδανάτζ σ' αυτόν τον αγώνα.** Εμείς μπορούμε να μελετήσουμε την κοινωνία, να μάθουμε πως λειτουργεί και πως αυτοπροστατεύεται. Οι δυνάμεις όμως της τάξης δεν θα μπορούν να αποκτήσουν γνώση της μοναδικής ατομικότητάς μας. *Εφόσον δρούμε μέσα από την ατομικότητα μας και με γνώση της κοινωνίας -αποφεύγοντας να πεσοούμε σε κοινωνικούς ρόλους και προβλεπόμενες συμπεριφορές-, οι ενεργείες μας θα φαινούνται ερχόμενες από το πουθενά, προκαλώντας όμως παναλעדρία στον εχθρό μας.* Αρνουμενοι να παίζουμε κοινωνικούς ρόλους κατά τον αναμενόμενο τρόπο, αρνουμενοι να υποκριθούμε οπ αποδεχομάστε την εργασία προκειμένου να επιβιώσουμε, αρνουμενοι να ακολουθήσουμε τους κανόνες... Αυτή θα είναι η αρχή. Αυδορμήτες (ή φαινόμενικα αυδορμήτες) φάρσες μπορούν να αποκαλύπτουν την φύση μιας πλευράς της κοινωνίας ή ακόμα να δημιουργούν μια κατάσταση στην οποία η επιλογή ανάμεσα στην ελεύθερη ζωή και την απλή επιβίωση που προσφέρει η κοινωνία, να μην μπορεί πλέον να αποκρυφθεί. Πράξεις κλοπής, βανδαλισμού και σαρμποτάζ που αναβλύζουν από τις επιθυμίες μας και δεν είναι απλώς μια αντίδραση σε μια επιμέρους κοινωνική βαρβαρότητα, θα είναι όλο και πιο συχνές. Η βία μας εναντίον στην κοινωνία θα χτυπάει σαν αστραπή, απροβλεπτά και με την σφοδρότητα της επιθυμίας να ζήσουμε μια πλήρη ζωή.

Η ανάγκη να μοιραστούμε τις εμπειρίες μας συμπίπτει με την επιθυμία μας να ζήσουμε μια πλήρη ζωή, να είμαστε ικανοί να επικοινωνούμε ελεύθερα και να απολαμβάνουμε ο ένας τον άλλο κάνοντας την εξερεύνηση νέων τρόπων επικοινωνίας μια άμεση αναγκαιότητα και όχι κάτι που θα αφηθεί για "μετά την επανάσταση". Καθώς σ' όλη μας την ζωή έχουμε μάθει να επικοινωνούμε σαν κοινωνικοί ρόλοι και όχι σαν μοναδικά οντα, θα πρέπει να βασιστούμε στην φαντασία μας για να δημιουργήσουμε νέους τρόπους επαφής και όχι σε ήδη δοκιμασμένες συνταγές. Πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς αφού εμείς δεν δελούμε να επαναδημιουργήσουμε νέους κοινωνικούς ρόλους. Έτσι, οι ιδέες που μοιράζομαι είναι έντονες, καλούν σε εξερευνήσεις σε αγνώστες χώρες, μας προσκαλούν σε περιπέτειες που θα εισαχθούν μόνο στον βαθμό που πληρούν τις επιθυμίες μας και μας προαγουν σαν μοναδικά οντα. Αυτές οι εξερευνήσεις δεν είναι εμφύτα επαναστατικές. Γίνονται επαναστατικές μόνο όταν συνδέονται με την συνειδητή και ενεργή αντίσταση εναντίον στην κοινωνία. Μία συνειδητή αναγνώριση οπ η μοναδικότητα και η ελευδερία μας σαν άτομα, είναι σε σύγκρουση με την κοινωνία και θα πρέπει να την καταστρέψουμε για να απελευθερώσουμε πλήρως τους εαυτούς μας.

Να παύουμε να είμαστε απλώς στο περιθώριο της κοινωνίας και ο καθένας μας να γίνει το κέντρο του εξεγερτικού σχεδίου που μπορεί να καταστρέψει τον πολιτισμό και να δημιουργήσει ένα κόσμο στον οποίο θα ζούμε ελεύθεροι, θα δημιουργούμε και θα επικοινωνούμε όπως οι μοναδικές μας επιθυμίες, μας κατευθύνουν. Θα γίνουμε -για να αναφερθώ και πάλι στον Ρενζο

6

Ναβατορε: "...μία σκία που θα επισκιάσει κάθε μορφή κοινωνίας που μπορεί να υπάρξει κάτω από τον ήλιο".

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΗΜΕΡΩΣΗ

Όταν μ'ήνουν μικρό παιδί, η ζωή μου ήταν γεμάτη εντονή ευχαρίστηση και μια ζωτική ενέργεια που μου προκαλούσε μια πλήρη αίσθηση των εμπειριών μου. Ήμουν το κέντρο μιας υπέροχης, παιχιδιάρικης υπάρξης και εννοώ πως δεν χρειαζόμουν παρά μόνο τις εμπειρίες της δικής μου ζωής. Η αίσθηση και η εμπειρία μου ήταν εντονές αλλά ακόμα εξίσου εντονές ήταν οι λύπες και οι απογοητεύσεις μου. Είχα γεννηθεί σαν ένα ελεύθερο αγριό πλάσμα, στο μέσο μιας κοινωνίας βασισμένης στην εξήμερωση. Δεν υπήρχε περίπτωση να αποφυγώ αυτή την εξήμερωση καθώς ο πολιτισμός δεν ανεχεται να υπάρχει μέσα του κάτι αν-εξημερωτό. Ποτέ όμως δεν ξεχάσα την ένταση που θα μπορούσε να είναι η ζωή. Ποτέ δεν ξεχάσα την ζωτική ενέργεια που σαν κύμα φουσκώνει μέσα μου. Η ύπαρξή μου -από τότε που άρχισα να παρατηρώ πως αυτή η ζωτικότητα αποξηραίνεται μέσα μου-, υπήρξε ένας διαρκής πόλεμος ανάμεσα στις ανάγκες της πολιτισμένης επιβίωσης και στην ανάγκη να αποδράσω και να νοιώσω την εμπειρία της πλήρους έντασης μιας χωρίς όρια ζωής.

Θέλω να ξαναζήσω αυτή την ζωτική ενέργεια. Θέλω να δω το αγριό ελεύθερο πνεύμα των ακαταπίεστων επιθυμιών μου να πραγματώνεται σ' ένα γιορταστικό παιχνίδι. Θέλω να γκρεμίσω κάθε τοίχο που στεκεται ανάμεσα σε μένα και την έντονα παθιασμένη ζωή της αδαμώστης ελευθερίας που επιθυμώ. *Το αθροίσμα αυτών των τοίχων είναι οτιδήποτε ονομάζουμε πολιτισμό, οτιδήποτε μπαίνει ανάμεσα σε μας και την άμεση συμμετοχική εμπειρία.* Γύρω μας έχει πλεχτεί ένα δίκτυο κυριαρχίας, ένα δίκτυο διαμεσολάβησης που δίνει όρια στις εμπειρίες μας καθορίζοντας στην συνέχεια τα όρια της αποδεκτής παραγωγής και καταναλώσης. Η εξημερωτική εξουσία παίρνει πολλές μορφές από τις οποίες κάποιες είναι δύσκολο να αναγνωρισθούν. Η κυβέρνηση, το κεφάλαιο, η θρησκεία είναι κάποια από τα πιο προφανή πρόσωπα της εξουσίας. Όμως η τεχνολογία, η γλώσσα (με τα εννοιολογικά όρια της), ο διαποτισμός μας με τις συνήθειες της κδοσιότητας και της συμβατικότητας είναι κι αυτές εξημερωτικές εξουσίες που μας μεταλλάσσουν από αγρία απειθαρχα πλάσματα σε βαρυστημένους και δροστυχημένους παραγωγούς και καταναλωτές. Αυτή η διεργασία γίνεται μέσα μας υπούλα, περιορίζοντας την φαντασία μας, σφετερίζοντας τις επιθυμίες μας, καταστρέφοντας τις βιωμένες εμπειρίες μας. Και είναι ο κόσμος που έχει δημιουργηθεί απ' αυτές τις εξουσίες, αυτός ακριβώς ο πολιτισμένος κόσμος στον οποίο ζούμε. Αν όμως το όνειρό μας για μια ζωή γεμάτη με έντονη ευχαρίστηση και αγρία περιπέτεια προκύπτει να πραγματοποιηθεί, ο κόσμος θα πρέπει ριζικά να μετεξελιχθεί, ο πολιτισμός θα πρέπει να καταρρεύσει μπροστά στην επεκτεινόμενη αγριότητα, η εξουσία θα πρέπει να περσει μπροστά στην ενέργεια της αγρίας ελευθερίας μας. **Θα πρέπει να υπάρξει μια αγρία επανάσταση.**

Μια επανάσταση όμως που θα μπορούσε να καταστρέψει τον πολιτισμό και να αποκαταστήσει την ζωτική ενέργεια της αδαμώστης επιθυμίας, δεν μπορεί να είναι παρόμοια με κάμια από τις επαναστάσεις του παρελθόντος. Όλες οι επαναστάσεις μέχρι σήμερα ήταν επικεντρωμένες γύρω από την εξουσία, την χρήση και την επανοδιανομή της. *Δεν επιζητούν να ξεριζώσουν τους κοινωνικούς δεσμούς εξήμερωσης, στην καλύτερη περίπτωση επιδιώκουν να ξεριζώσουν τις σχέσεις εξουσίας μέσα σ' αυτούς τους δεσμούς.* Οι επαναστάτες του παρελθόντος στοχεύαν τις επιθέσεις τους στα κέντρα εξουσίας επιζητώντας να τα ανατρέψουν. Όντας επικεντρωμένοι στην εξουσία δεν καταφέρναν να δουν τις υπολγες δυνάμεις της κυριαρχίας να περικυκλώνουν την καθημερινή μας ύπαρξη και παρά το ότι κάποιες φορές καταφέρναν να ανατρέψουν την εξουσία, στο τέλος κατέληξαν να την επανοδημιουργήσουν. Για να αποφευχθεί αυτό, θα πρέπει να μην εστιάζουμε στην εξουσία αλλά στην επιθυμία μας για αγρία ζωή, για ζωή στα ακραία όρια της.

Καθώς θα προσπαθούμε να πραγματώσουμε αυτή την επιθυμία, θα αντιπαρεδομάστε με τις πραγματικές δυνάμεις της κυριαρχίας, με τις δυνάμεις που αντιμετωπίζουμε κάθε λεπτό της κάθε μέρας. Αυτές οι δυνάμεις δεν έχουν ένα απόλυτο κέντρο που να μπορεί να ανατραπεί. Είναι ένα δίκτυο που μας εγκλωβίζει. Ετσι, αυτή να προσπαθούμε να ανατρέψουμε τα κέντρα εξουσίας, εμείς θέλουμε να υπονομεύσουμε την κυριαρχία καθώς καθημερινά θα της αντιπαρεδομάστε, βοηθώντας έτσι τον ήδη καταρρέοντα πολιτισμό να διαλυθεί ακόμα πιο γρήγορα και καθώς θα περφεί τα κέντρα εξουσίας θα περουν μαζί του.

Οι προηγουμένες επαναστάσεις εξερευνήσαν μόνο τις καλά χαρτογραφημένες περιοχές της εξουσίας. Εγώ θέλω να εξερευνήσω και να ζήσω περιπέτειες σε μη-χαρτογραφημένες και προπάντος μη-χαρτογραφοποιήσιμες περιοχές της αγρίας ελευθερίας. Η επανάσταση που μπορεί να δημιουργήσει τον κόσμο που θέλω θα είναι μια **αγρία επανάσταση**.

Δεν υπάρχουν προγράμματα ή οργανώσεις για την αγρία επανάσταση επειδή ακριβώς αυτή η αγριότητα δεν μπορεί να αναβλύσει από προγράμματα και οργανώσεις. Η αγριότητα πηγάζει από την απελευθέρωση των ενστικτών και των επιθυμιών, από την αυθορμητή έκφραση του παθούς. Κάθενας μας έχει νοιώσει την διαδικασία εξήμερωσης. Αυτή η εμπειρία μπορεί να μας δώσει την γνώση που χρειαζόμαστε για να' υπονομεύσουμε τον πολιτισμό και να μετασχηματίσουμε την ζωή μας. Η δυσπιστία μας απέναντι στην ίδια μας την εμπειρία είναι προφανώς αυτό που μας αποτρέπει από το να εξεγερθούμε όσο ελεύθερα και ενεργά θα θέλαμε. Αυτή η δυσπιστία και ο φόβος έχουν ενσταλαχθεί μέσα μας από την εξουσία, κάνοντας μας ευκολούς στόχους. Το να φπαζούμε "επαναστατικά προγράμματα" είναι σαν να παίζουμε με τον φόβο και την δυσπιστία, να ενδυναμώνουμε την ανάγκη του να μας λένε τι να κάνουμε. Κάμια αποπειρά στην κατεύθυνση της επαναστατικής αγριότητας δεν μπορεί να είναι επιτυχής όταν βασίζεται σε προγράμματα. Θα πρέπει να μάθουμε να εμπιστευόμαστε και να δρούμε βάση των δικών μας εμπειριών.

Δεν προσφέρω λοιπόν κάποιο πρόγραμμα. Αυτό που θα μοιραστώ είναι κάποιες σκέψεις για τρόπους εξερευνήσεων. Καθώς όλοι μας έχουμε υποστεί την πολιτιστική εξήμερωση, μέρος της επαναστατικής εξέλιξης θα είναι θα είναι μια διαδικασία προσωπικού μετασχηματισμού. Μας έχουν ρυθμίσει ώστε να μην εμπιστευόμαστε τους εαυτούς μας, να μην γνωρίζουμε την απόλυτη αίσθηση, να μην νοιώθουμε έντονα την εμπειρία της ζωής. Εχουμε ρυθμιστεί ώστε να αποδεχομάστε τον εξευτελισμό της μισθωτής εργασίας σαν αναποφευκτικό. Εχουμε ρυθμιστεί να αποδυναμώσουμε πως "είμαστε κάποιον" μέσα από την εργασία και την παραγωγή. Εχουμε ρυθμιστεί να αποδεχομάστε την ανία της πολιτισμένης επιβίωσης αντί της αποδράσης προς την πραγματική ζωή. Πρέπει να εξερευνήσουμε τρόπους για να διαλύσουμε αυτές τις ρυθμίσεις, να απελευθερωθούμε από την πολιτισμική εξήμερωση. Κατά ένα πολύ γενικό τρόπο, ξέρουμε τι θέλουμε: να ζήσουμε σαν αγρία ελεύθερα πλάσματα σ' έναν αγριό και ελεύθερο κόσμο.

Ο εξευτελισμός του να είμαστε υποχρεωμένοι να ακολουθούμε κανόνες, να είμαστε αναγκασμένοι να πουλάμε την ζωή μας για να αγοράζουμε επιβίωση, να βλέπουμε τις σφετερισμένες επιθυμίες μας να μετασχηματίζονται σε αφαιρετικές εικόνες, μας γεμίζει με οργή. Ποσο ακόμα θα ανεχόμαστε αυτή την αθλιότητα; Θέλουμε αυτός ο κόσμος να γίνει ένα μέρος όπου οι επιθυμίες μας να μπορούν να πραγματοποιούνται άμεσα. Κι όχι απλώς σποραδικά αλλά πάντα. Θέλουμε να επαναερωτικοποιήσουμε τις ζωές μας. Να ζήσουμε σ' ένα κόσμο όχι νεκρών αποθεμάτων αλλά σ' ένα ζωντανό κόσμο ελευθέρων και αγρίων εραστών. Πρέπει να αρχίσουμε να εξερευνούμε το μέγεθος στο οποίο είμαστε ικανοί να ζήσουμε από τώρα αυτά τα όνειρα. Αυτό θα μας δώσει μια καθαρότερη κατανόηση της κυριαρχίας του πολιτισμού πάνω στις ζωές μας, μια κατανόηση που θα μας επιτρέπει να πολεμήσουμε την εξήμερωση πιο έντονα κι έτσι να επεκτεινουμε το ευρος της αγρίας ζωής μας.

Η αποπειρά μας να ζήσουμε όσο το δυνατόν πιο αγρία ήδη μέσα στις σημερινές συνθήκες, θα μας βοηθήσει ακόμα στο να υπονομεύσουμε την ρύθμιση από την κοινωνία. Αυτό θα αναγκάσει την σπίδα μιας αγρίας αταξίας μέσα μας, που θα θετεί στο στοχασμό της οτιδήποτε μας εξημερώνει, υπονομεύοντας τον πολιτισμό και δημιουργώντας νέους τρόπους ως προς το πως ζούμε και πως μοιραζόμαστε με τους άλλους. Αυτές οι εξερευνήσεις θα αποκαλύψουν τα όρια

της κυριαρχίας του πολιτισμού και θα δείξουν την εμφυτή αντίθεση του στην ελευθερία. Θα ανακαλύψουμε δυνατότητες που ποτέ δεν φαντασθήκαμε, αχάνεις εκτάσεις αγρίας ελευθερίας. Σχέδια που θα ξεκινούν από το σάμπωτ και τις φάρσες που θα ξεσκεπαζουν ή θα υπονομεύουν την κυρίαρχη κοινωνία και θα φτάνουν μέχρι την επεκτατική αγγριότητα, τις οργιαστικές γιορτές και την γενική ελευθερία μοίραση των ανηκείμενων.

Η αγρία επανάσταση είναι μια περιπέτεια. Είναι η θαρράλεα εξερεύνηση της πιθανότητας να ξαναμετατραπούμε σε αγριούς. Μας παίρνει σε αγνώστες περιοχές για τις οποίες δεν υπάρχει χάρτης. Μπορούμε να γνωρίσουμε αυτές τις περιοχές μόνο αν τολμήσουμε να τις εξερευνήσουμε με την δράση μας. Πρέπει να τολμήσουμε να καταστρέψουμε οτιδήποτε καταστρέφει την αγγριότητα μας και να δράσουμε βασισμένοι στο ενστικτό και τις επιθυμίες μας. Θα πρέπει να τολμήσουμε να εμπιστευτούμε τους εαυτούς μας, τις εμπειρίες μας και τα παθήματά μας. Ετσι δεν θα αφήσουμε τους εαυτούς μας να αλλοιωθούν, να μαντρωθούν. Δεν θα επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να εξημερωθούν. Η αγρία ενεργεία μας θα ξεσκιάσει σε κούρελια τον πολιτισμό και θα δημιουργήσει μια ζωή αγρίας ελευθερίας και εντονής απολαύσης.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΘΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Στην Νέα Ορλεάνη, μόλις έξω από την γαλλική συνοικία υπάρχει ένα γκραφιτί σε μια μαντίρα που γράφει: "ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΒΙΑΖΟΥΝ". Συνήθως περνούσα από εκεί σχεδόν κάθε μέρα. Την πρώτη φορά που το είδα τσαντιστήκα επειδή πήρα πως αυτή που είχε γραφεί το σύνθημα θα με προσδιόριζε ως άντρα αλλά εγώ ποτέ δεν επιθυμούσα να βιάσω κάποιον. Ούτε κάποιος άλλος από τους "πρεοφορούς" φίλους μου. Όμως καθώς αντιμετωπίζα καθημερινά αυτό το γραμμένο με σπρέι δόγμα, οι αιτίες του θυμού μου μετατράπηκαν. Αναγνώρισα αυτό το δόγμα σαν μια λιτανεία της φεμινιστικής εκδοχής της **ιδεολογία της θυματοποίησης**, μια ιδεολογία που προωθεί τον φόβο, την αδυναμία του ατόμου (και επακόλουθα την εξάρτησή του από ομάδες στηριξης με ιδεολογική βάση καθώς και την πατερναλιστική προστασία από τις αρχές), μια τυφλώση απέναντι σ' όλες τις πραγματικότητες και τις ερμηνείες της εμπειρίας που δεν βόλευται μέσα από την θεωρητική καπιονία για τον εαυτό του ως θύμα.

Δεν αρνούμαι ότι υπάρχει μια πραγματικότητα πίσω από την ιδεολογία της θυματοποίησης. Καμία ιδεολογία δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει αν δεν είχε κάποια βάση στην πραγματικότητα. Έχουμε περάσει ολοκληρωτή την ζωή μας μέσα σε μια κοινωνία που βασίζεται στην καταστολή και εκμετάλλευση των επιθυμιών μας, των παθών και της ατομικότητάς μας. *Αλλά είναι σίγουρα παραλογισμός το να αγγαλιάσουμε την πίττα καθορίζοντας τους εαυτούς μας με όρους θυμάτων.*

Σαν μέσο κοινωνικού ελέγχου, οι κοινωνικοί δεσμοί ενισχύουν στον καθένα από εμάς την αίσθηση της θυματοποίησης ενώ την ίδια στιγμή κεντρώνουν αυτή την αίσθηση στην κατεύθυνση της ενίσχυσης της εξάρτησης από τους κοινωνικούς δεσμούς. Τα ΜΜΕ μας βομβαρδίζουν με ιστορίες εγκλήματος, πολιτικής και οικονομικής διαφθοράς, πολέμου και υλικής σπανίας. Παρα το ότι αυτές οι ιστορίες έχουν μια βάση στην πραγματικότητα, σίγουρα όμως παρουσιάζονται για να ενισχύσουν τον φόβο. *Επειδή όμως πολλοί από εμάς αμφισβητούν τα ΜΜΕ, μας σερβιρεται ένας σκωρ "ριζοσπαστικών" ιδεολογιών που αν και περιέχουν σε κάποιο βαθμό μια πραγματική αντίληψη, είναι όμως τυφλές σε οτιδήποτε δεν χωράει στην ιδεολογική τους δομή.* Κάθε μια απ' αυτές τις ιδεολογίες ενισχύει την ιδεολογία της θυματοποίησης και επικεντρώνει την ενεργεία των ατόμων μακριά από την εξέταση της κοινωνίας στην ολότητα της καθώς και τον δικό τους ρόλο στην αναπαραγωγή της. Τόσο τα ΜΜΕ όσο και όλες οι εκδόσεις του "ιδεολογικού ριζοσπαστισμού" ενισχύουν την ιδέα ότι είμαστε θύματα κάποιου έξω από εμάς, του **Αλλού**. Ενώ οι κοινωνικές δομές (η οικογένεια, οι μπαμπάδες, ο νόμος, οι ομάδες ψυχολογικής στηριξης και θεραπείας, η εκπαίδευση, οι "ριζοσπαστικές" οργανώσεις καθώς και οτιδήποτε άλλο ενισχύει μια αίσθηση εξάρτησης)

υπάρχουν -υποτιθέται- για να μας προστατεύουν. Αν η κοινωνία δεν παρήγαγε αυτούς τους μηχανισμούς (συμπεριλαμβανομένων των δομών της κεντρικής, ιδεολογικής και μερικής εναντίωσης) για να προστατεύει τον εαυτό της, εμείς ακριβώς θα μπορούσαμε να εξετασούμε την κοινωνία στην ολότητα της και να αναγνωρίσουμε ότι εξαρτάται για την αναπαραγωγή της από τις δικές μας δραστηριότητες. Ετσι θα είχαμε κάθε δυνατότητα να αρνηθούμε τους ρόλους μας ως εξαρτημένα θύματα της κοινωνίας. Όμως οι αισθήσεις, οι συμπεριφορές και τα μοντέλα σκέψης που προκαλούνται από την ιδεολογία της θυματοποίησης, κάνουν μια τέτοια αντίστροφη προοπτική πολύ δύσκολη.

Αποδεχόμενοι την ιδεολογία της θυματοποίησης σε κάθε της μορφή, διαλέγουμε να ζήσουμε μέσα στον φόβο. Το άτομο που έγραψε το γκραφιτί: "ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΒΙΑΖΟΥΝ" ήταν μάλλον φεμινίστρια, μια γυναίκα που είδε αυτή την πράξη της σαν μια ριζοσπαστική προκλήση κατά της πατριαρχικής καταπίεσης. Στην πραγματικότητα όμως, τέτοιες διακηρύξεις δρουν προσθετικά σ' ένα υπάρχον κλίμα φόβου. Αντί να δίνει στις γυναίκες σαν άτομα μια αίσθηση δύναμης, ενισχύει την ιδέα ότι ουσιαστικά οι γυναίκες είναι θύματα. Ενώ οι γυναίκες που διαβάζουν αυτό το γκραφιτί, ακόμα κι αν συνειδητά απορρίπτουν το δόγμα που βρίσκεται πίσω του, προφανώς περπατούν στον δρόμο περισσότερο φοβισμένες. Η ιδεολογία της θυματοποίησης που είναι τόσο διαχυτή στον φεμινιστικό λόγο, μπορεί ακόμα να βρεθεί σε κάποια μορφή στα κινήματα φυλετικής και εθνικής απελευθέρωσης, σε εργατικούς αγώνες και σχεδόν σε κάθε μορφή "ριζοσπαστικής" ιδεολογίας.

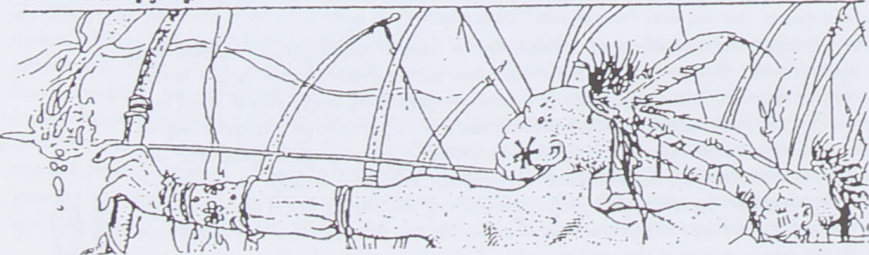
Ο φόβος μιας πραγματικής αμέσης και αναγνώρισης απειλής σ' ένα άτομο, μπορεί να το ωθήσει σε μελετημένη δράση για την εξάλειψη της απειλής. Ο φόβος όμως που προκαλείται από την ιδεολογία της θυματοποίησης, είναι ένας φόβος πολύ μεγάλος και πολύ αφηρημένος (μη-συγκεκριμένος) για να τον αντιμετωπίσει το άτομο. Καταλήγει στην δημιουργία ενός κλίματος φόβου, υποψίας και παρανοίας και κάνει τις διαμεσολαβήσεις που αποτελούν το δίκτυο του κοινωνικού ελέγχου να φαίνονται απαραίτητες και επιθυμητές.

Είναι αυτό το εμφανώς υπερκαταπίεστικό κλίμα φόβου που δημιουργεί την αίσθηση αδυναμίας, ουσιαστικά την αίσθηση του θυμάτων στα άτομα. Παρα το ότι είναι αλήθεια πως οι διαφοροί "ιδεολογικοί απελευθερωτές" συχνά δορυβούν με μαχητική οργή, σπανίως όμως πάνε πέρα από το σημείο όπου θα γίνονταν πραγματικά απειλητικοί. Αντί αυτού "απαίτουν" (που σημαίνει πως *...μαχητικά εκλιπαρούν*) απ' αυτούς που ορίζουν ως καταπιεστές τους, να τους εγγυηθούν την "απελευθέρωση" τους. Ένα σχετικό παραδείγμα συνέβη στην αναρχική συνάντηση "ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ" το 1989 στο Σαν Φραντσκο. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως στις περισσότερες συζητήσεις που παρακολούθησα, οι άντρες έτειναν να μιλάνε περισσότερο από τις γυναίκες. Όμως κανείς δεν εμπόδισε κάποια γυναίκα να μιλήσει, ούτε και παρατήρησα ελλείψεις σεβασμού για οποια γυναίκα μιλούσε. Παρ' όλα αυτά, από την μικροφωνική που υπήρχε στην αυλή του κτηρίου όπου γινόταν η συνάντηση, έγινε μια ομιλία στην οποία ειπώθηκε πως "οι άντρες κυριαρχούν στις συζητήσεις και αποτρέπουν τις γυναίκες από τα να μιλάνε". Η ομιλήτρια απαίτησε (ή για να το επαναλάβω, "μαχητικά εκλιπαρήσε") οι άντρες να αφήνουν τις γυναίκες να μιλάνε περισσότερο. *Με άλλα λόγια η ομιλήτρια ζήτησε από τους καταπιεστές (σύμφωνα με την ιδεολογία της) να εγγυηθούν τα "δικαιώματα" των καταπιεσμένων. Μια συμπεριφορά που συμπερασματικά αποδέχεται τον ρόλο του άντρα σαν καταπιεστή και της γυναίκας σαν θύμα.*

Στην συνάντηση υπήρχαν συζητήσεις όπου συγκεκριμένα άτομα κυριαρχούσαν. Όμως ένα άτομο που δρα μέσα από την δύναμη της ατομικότητάς του, αμέσως εναντιώνεται σε μια τέτοια κατάσταση την στιγμή ακριβώς που συμβαίνει και αντιμετωπίζει όσους ενοχλούνται σ' αυτή σαν **ατόμα**. Η ανάγκη να καλύψουμε τέτοιες καταστάσεις μέσα σ' ένα ιδεολογικό πλαίσιο και να διαχωρίσεις τα άτομα που ενοχλούνται σ' αυτές ως κοινωνικούς ρόλους -μετατρέποντας μια πραγματική και αμέση κατάσταση σε αφηρημένες κατηγορίες-, είναι ένα σημάδι της επιλογής κάποιου να είναι αδύναμος, να είναι θύμα. Ο εναγγιτισμός της αδυναμίας βάζει κάποιον στην παραλογική θέση να πρέπει να παρακαλέσει τον καταπιεστή του, να του εγγυηθεί την ελευθερία του. *Και αυτό είναι μια σίφης εγγύηση πως το άτομο δεν θα είναι ποτέ του ελεύθερο παρα για να είναι θύμα.*

Όπως όλες οι ιδεολογίες, έτσι και τα διάφορα είδη της ιδεολογίας της θυματοποίησης είναι μορφές μεγάλου συνειδητός. Η αποδοχή του κοινωνικού ρόλου του θυματος (σε οποιαδήποτε μορφή του) είναι η επιλογή του να μην δημιουργείς την ζωή σου για τον εαυτό σου και να μην εξερευνάς τις πραγματικές σχέσεις σου με τις κοινωνικές δομές. Όλα τα μερικά-αποσπασματικά απελευθερωτικά κινήματα καθορίζουν τα άτομα με όρους των κοινωνικών τους ρόλων. Με συνέπεια όχι μόνο να μην περιλαμβάνουν αυτά τα κινήματα μια αντιστροφή των προοπτικών που δημιουργούν τους κοινωνικούς ρόλους, όχι μόνο να μην επιτρέπουν στα άτομα να δημιουργήσουν μια πρακτική στήριξη στα δικά τους παθή και επιθυμίες αλλά στην πραγματικότητα να δουλεύουν εναντίον στην αντιστροφή των προοπτικών. Η "απελευθέρωση" που προσφέρεται απ' αυτά τα κινήματα, δεν είναι η ελευθερία των ατόμων να δημιουργούν τις ζωές που επιθυμούν σε μια ελεύθερη και γιορτινή ατμόσφαιρα, αλλά μάλλον η "απελευθέρωση" του κοινωνικού ρόλου στον οποίο το άτομο εξακολουθεί να υποκειται. Όμως η ουσία των κοινωνικών ρόλων μέσα στο πλαίσιο αυτών των "απελευθερωτικών" ιδεολογιών, είναι το να είσαι θύμα. Έτσι οι λιτανείες των δεινών που υποφέρουμε, πρέπει να γίνονται ξανά και ξανά ώστε να σιγουρευτούν πως τα θύματα δεν θα ξεχασουν ποτέ αυτό που είναι. Τα "ριζοσπαστικά απελευθερωτικά κινήματα" βοηθούν στην διασφάλιση του ότι το κλίμα του φόβου δεν θα εξαθηνιστεί ποτέ και τα άτομα θα συνεχίσουν να βλέπουν τους εαυτούς τους αδύναμους. Θα βλέπουν την "δύναμη" τους να βρίσκεται στους κοινωνικούς ρόλους οι οποίοι όμως στην πραγματικότητα είναι η πηγή της θυματοποίησης τους. Κατ' αυτόν τον τρόπο, τα κινήματα και οι ιδεολογίες αυτές δρουν για να αποτρέψουν την πιθανότητα μιας εξέγερσης εναντίον σε κάθε εξουσία και κοινωνικό ρόλο.

Η πραγματική εξέγερση δεν παρέχει ποτέ ασφάλεια. Αυτοί που επιλέγουν να αυτοπροσδιοριστούν με όρους του ρόλου τους ως θύματα, δεν τολμούν να επιχειρήσουν την απόλυτη εξέγερση επειδή κάτι τέτοιο θα απειλούσε την σιγουριά των ρόλων τους. Όμως, όπως ο Νίτσε είχε πει: **"Το μυστικό της μεγαλύτερης καρποφορίας και της μεγαλύτερης απόλαυσης στην ύπαρξη μας, είναι το να ζούμε επικινδύνως"**. Μόνο η συνειδητή απορρίψη της ιδεολογίας της θυματοποίησης, η αρνήση του να ζεις στον φόβο και την αδυναμία, η αποδοχή της δύναμης των παθών και των επιθυμιών μας, η αποδοχή των εαυτών μας σαν άτομα που είναι σπουδαιότερα -και άρα ικανά να ζήσουν περα- από τους κοινωνικούς ρόλους, μόνο αυτά παρέχουν μια βάση για ολοκληρωτική εξέγερση εναντίον στην κοινωνία. Μια τέτοια εξέγερση, σίγουρα παίρνει καύσιμα από την οργή αλλά όχι από την κακοφωνή, μνησικακή, ματαιή οργή του θυματος που κινεί τις φεμινίστριες, τους "φυλετικούς απελευθερωτιστές" και άλλους παρομοίους που "απαιτούν" την τήρηση των "δικαιωμάτων" τους από την εξουσία. Είναι περισσότερο η οργή των ακαταπίεστων επιθυμιών μας, η επιστροφή των καταπιεσμένων χωρίς μεταμφίεση και σε πλήρη ισχύ. Το πιο ουσιαστικό όμως είναι ότι η ολοκληρωτική εξέγερση παίρνει καύσιμα από το πνεύμα του ελεύθερου παιχνιδιού και της χαράς της περιπέτειας, από την επιθυμία να εξερευνήσουμε κάθε πιθανότητα για έντονη ζωή που η κοινωνία προσπαθεί να μας αρνηθεί. Για όλους εμάς που θέλουμε να ζήσουμε με πληρότητα και χωρίς περιορισμούς, περάσε ο καιρός που μπορούσαμε να ανεχόμαστε το να ζούμε σαν φοβισμένα ποντίκια μέσα σε τρυπές τοίχων. Κάθε μορφή της ιδεολογίας της θυματοποίησης, μας κάνει να ζούμε σαν φοβισμένα ποντίκια. Αντί γι' αυτό ας γίνουμε τρελάμενα και γελάστα τέρατα που πόδονιστικά θα διαλύσουνε τους τοίχους της κοινωνίας δημιουργώντας για τους εαυτούς μας θαυμάστες και καταπληκτικές ζωές.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

"ΚΟΙΝΩΝΙΑ: μια ομάδα ατόμων που έχουν τα ίδια εδιμα και δοξασίες, ζουν κάτω από κοινή διακυβέρνηση και θεωρούνται ως σχηματίζοντες μια κοινότητα στην οποία ο καθένας σε κάποιο βαθμό εξαρτάται από τους άλλους."
(ΛΕΞΙΚΟ ΓΟΥΕΜΠΣΤΕΡ)

Τίποτα απ' όσα "ξέρουμε" δεν θα πρέπει να θεωρείται σωστό, καμία από τις αντιλήψεις μας για τον κόσμο δεν είναι "ιερή". Θα πρέπει όλα να αμφισβητηθούν. Πολλοί αναρχικοί μιλούσαν για την δημιουργία μιας "νέας" ή "ελεύθερης" κοινωνίας. Λίγοι όμως αμφισβητούσαν την ίδια την ιδέα της κοινωνίας. Η αντίληψη της κοινωνίας είναι αμορφή κι έτσι είναι πιο δύσκολο να αναφερθείς σ' αυτήν απ' ό,τι σε πιο συγκεκριμένες πλευρές της όπως η κυβέρνηση, η θρησκεία, το κεφάλαιο, η τεχνολογία. Εχουμε τόσο εθιστεί στην ιδέα της κοινωνίας ώστε αμφισβητώντας την να φαίνεται πως αμφισβητούμε την ίδια μας την φύση (πραγμα που κάνει αυτή την αμφισβήτηση ακόμα πιο αναγκαία). Η απελευθέρωση του ατόμου από την πανοπλία που εγκλωβίζει την προσωπικότητά μας και καταπιεζει τις επιθυμίες και τα παθή του, απαιτεί όχι απλώς τον μετασχηματισμό της κοινωνίας αλλά την κατάργησή της.

Ο ορισμός του λεξικού δείχνει την κοινωνία ως μια ξεχωριστή οντότητα ατόμων που βρίσκονται σε κατάσταση -δυσνηπικής τουλάχιστον- εξάρτησης μεταξύ τους. Που με άλλα λόγια δεν είναι αυθυπαρκτά, ολοκληρωμένα άτομα. Βλέπω την κοινωνία σαν ένα σύστημα σχέσεων ανάμεσα σε οντα που ενεργούν (ή χρησιμοποιούνται) σαν κοινωνικοί ρόλοι με σκοπό την αναπαραγωγή του συστήματος αλλά και των ιδίων σαν κοινωνικά άτομα. *Βυθίζονται κάτω από μια γυμνή εξάρτηση που μας κάνει να προσκολλημαστε απεγνωσμένα στους άλλους, ακόμα κι όταν τους περιφρονούμε.* Όλες οι κοινωνικές σχέσεις έχουν σαν βάση τους την ατελεία που παραγεται από την κατάσταση των επιθυμιών. *Βασή τους είναι η ανάγκη μας για τους άλλους και όχι η επιθυμία μας για τους άλλους.* Χρησιμοποιούμε ο ένας τον άλλο. Έτσι κάθε κοινωνική σχέση είναι πελαταιακή σχέση και γι' αυτό πάντα φαίνεται να παίρνει μια μεγαλύτερη ή μικρότερη μορφή αντιπαλοποίησης. *Πώς μπορεί άλλωστε να γίνει αλλιώς από το να περιφρονούμε αυτούς που χρησιμοποιούμε και να μισούμε αυτούς που μας χρησιμοποιούν;*

Η κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξει δίχως κοινωνικούς ρόλους, γι' αυτό άλλωστε η εκπαίδευση και η οικογένεια είναι τόσο ουσιαστικά συστατικά της κοινωνίας. Το κοινωνικό άτομο δεν παίζει έναν μοναχικό ρόλο αλλά εκφράζει πολλούς ρόλους μαζί που συνθέτουν την πανοπλία του χαρακτήρα που λανθασμένα αποκαλείται "ατομικότητα".

Οι κοινωνικοί ρόλοι είναι τρόποι με τους οποίους τα άτομα προσδιορίζονται από ολοκληρωτικό το σύστημα σχέσεων που συνιστά την κοινωνία. Τα άτομα γίνονται χρήσιμα στην κοινωνία μέσα από την διαμορφώση μιας προβλεπόμενης συμπεριφοράς με τον καθορισμό της δραστηριότητάς τους με όρους των αναγκών της κοινωνίας. Οι κοινωνικοί ρόλοι είναι εργασία με την πλατιά έννοια της δραστηριότητας που αναπαράγει τον κύκλο της παραγωγής και της καταναλώσης. Κοινωνία είναι λοιπόν η εξημερώση των ανθρωπίνων οντών, ο μετασχηματισμός -δυσνηπικά- δημιουργικών, αγρίων οντών που μπορούν να επικοινωνούν ελεύθερα με όρους των επιθυμιών τους, σε μεταλλαγμένα οντα που χρησιμοποιούν το ένα το άλλο στην προσπάθειά τους να εκπληρώσουν απεγνωσμένες ανάγκες, καταφεύγοντας όμως μόνο να αναπαράγουν αυτές τις ανάγκες καθώς και το σύστημα σχέσεων που βασίζεται σ' αυτές.

*"Συνήλη να πεσει σε κάθε αιχμαλωσία
ακόμα και στο συμφέρον του παγκόσμιου κήλου
ακόμα και στον κήπο του Μοντεζούμα
με τους πολυτιμούς λίθους"
(ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΕΤΟΝ)*

Ατομα με ελεύθερο πνευμα δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον στο να επικοινωνούν ως κοινωνικοί ρόλοι. Προβλεπόμενες, προκαθορισμένες σχέσεις μας κάνουν να πληττούμε και δεν έχουμε καμία επιθυμία να συνεχίσουμε να τις αναπαράγουμε. Είναι αλήθεια ότι μας προσφέρουν κάποια ασφάλεια, σταθερότητα και μια υποτειδμενη ζεστασία... Με η κοστος όμως! Αντ' αυτού προτιμάμε την ελευθερία του να επικοινωνούμε με ορους των ακαταπίεστων επιθυμιών μας, με το ανοιγμα όλων των πιθανοτήτων, με την οργισμενη φωτια των χωρίς ορια παθών. Μια τέτοια ζωή βρίσκεται έξω από κάθε σύστημα προβλεπμένων, προκαθορισμένων σχέσεων.

Η κοινωνία προσφέρει ασφάλεια, το κάνει όμως ξεριζώνοντας το ρίσκο που είναι ουσιαστικό για ελεύθερο παιχνίδι και περιπέτεια. Μας προσφέρει επιβίωση με ανταλλάγμα όμως τις ζωές μας.

Ένας κόσμος ελευθερών σχέσεων ανάμεσα σε ακαταπίεστα άτομα θα είναι ένας κόσμος χωρίς κοινωνία. *Όλες οι σχέσεις θα καθορίζονται στιγμιαία από τα άτομα που αφορούν, με τους ορους των επιθυμιών τους και όχι των αναγκαιοτήτων του κοινωνικού συστήματος. Θα τεινουμε να καταπιέσουμε, να ευφραίνουμε, να εξοργίζουμε ο ένας τον άλλο, να προκαλούμε πραγματικό πόθο αντί για απλή πληξη, ψευτική ευαρεσκεία, αηδία ή ασφάλεια.* Κάθε συνάντηση μας θα έχει την δυνατότητα θαυμαστών περιπέτειών που δεν μπορούν πλήρως να υπάρξουν εκεί που οι περισσότερες σχέσεις έχουν εξημερωμένη, κοινωνική μορφή. Αντί λοιπόν να μεινουμε αιχμαλῶτες σ' αυτό τον "κίμπο των πολυτιμών λίθων" που καλείται κοινωνία, επέλεγω να παλέψω για την καταργηση της. Από αυτό πολλά συμπεράσματα μπορούν να βγουν για το πως αντιλαμβάνομαι την επανάσταση.

Ο αγώνας για την καταργηση της κοινωνίας είναι αγώνας για την καταργηση της εξουσίας. Ουσιαστικά είναι ο αγώνας των ατόμων για να ζήσουν ελεύθερα από κοινωνικούς ρόλους και κανόνες. Συλλογικά σχέδια και αγώνες είναι μέρος αυτής της εξέλιξης, αναπτυσσόμενα με τέτοιους τρόπους όμως ώστε οι επιθυμίες των ατόμων να αλληλοπροαγονται. Ένω όταν και αρχίζουν να "πνίγουν" τα άτομα, θα διαλυθούν. Το μονοπάτι αυτού του αγώνα δεν μπορεί να χαρτογραφηθεί. Είναι όμως εφικτές οι αναλύσεις σχετικά με τους τρόπους με τους οποίους μας μούχλιαζει η κοινωνία καθώς και για τις αποτυχίες και επιτυχίες των προηγούμενων εξεγερσεων.

Οι τακτικές που χρησιμοποιούνται στον αγώνα εναντία στην κοινωνία είναι τόσες πολλές όσα και τα άτομα που συμμετέχουν σ' αυτόν. Όλοι τους όμως μοιράζονται τον στόχο της υπονομησης του κοινωνικού ελέγχου και της απελευθέρωσης των ατομικών επιθυμιών και παθών. *Το μη-προβλεπτιμο του χιουμορ και του παιχνιδιου είναι ουσιαστικές στην προκλήση ενός διονυσιακού χάους. Το να παίζουμε με τους κοινωνικούς ρόλους με τρόπους που υπονομευουν την χρηστικότητα τους από την κοινωνία -στρεφοντας τους εναντία στον ίδιο τους τον εαυτό και γελοιόποιοντας τους-, είναι μια χρησιμη πρακτική. Το πιο σημαντικό όμως είναι να αντιπαράθετουμε στην κοινωνία τους εαυτούς μας.* Μια συμπεριφορά που να δηλώνει ότι δεν προκειται να παραδοουμε στην κοινωνία, ούτε να κεντραρουμε τις δραστηριότητες μας γύρω από αυτήν αλλά ότι προκειται να ζήσουμε με τους δικούς μας ορους.

Η κοινωνία δεν είναι μια ουδέτερη δύναμη. Οι κοινωνικές σχέσεις υπάρχουν μόνο μέσα από την καταπίεση των πραγματικών επιθυμιών των ατόμων, μόνο μέσα από την καταστολή των κανόνων πιθανή την ελεύθερη επικοινωνία. Κοινωνία είναι η εξημερωση, ο μετασχηματισμός του ατόμου σε αξίες χρήσης και του παιχνιδιού σε εργασία. Η ελεύθερη επικοινωνία ανάμεσα σε άτομα που αρνούνται και αντιστεκονται στην εξημερωση τους, υπονομευει ολοκληρή την κοινωνία και ανοίγει πολλές πιθανότητες. *Και για αυτούς που πιστευουν πως θα πετύχουν την ελευθερία τους αιτάς με μια "κοινωνική επανάσταση", θα τελειώσω με τα λόγια του PENZO NABATOPE:*

"Περιμένετε μια επανάσταση; Ας είναι. Η δικιά μου ξεκίνησε εδώ και πολύ καιρό! Όταν θα είσαστε έτοιμοι, δεν με πειράζει να προχωρήσω για λίγο μαζί σας. Όταν όμως σταματήσετε, εγώ θα συνεχίσω στον τρελλό και δριαμβευτικό δρόμο προς την μεγάλη και υγιή κατακτηση του τίποτα..."

